

ת"פ 26652/05/16 - מדינת ישראל נגד ח א ב נ

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 26652-05-16 מדינת ישראל נ' ב נ(עציר)
לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שלומי שוחט
נגד
הנאשם
ח א ב נ (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד גיא זהבי

10 ינואר 2017

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת אימים בהתאם להוראת סעיף 192 לחוק העונשין ותקיפה סתם של בת זוג בהתאם להוראת סעיף 382(ב) לחוק הנ"ל.

על פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים, היו הנאשם ול א (להלן: "המתלוננת") ידועים בציבור, המתלוננת אף הייתה בהריון מהנאשם.

בין התאריכים 10.4.2016 ל- 16.4.2016 או בסמוך לכך, ברחוב, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז בחוזקה בזרועה, בעת שרצתה לצאת מהבית.

בתאריך 25.4.2016, בסמוך לשעה 15:15, במהלך שיחת טלפון בין הנאשם למתלוננת, איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה, בכך שאמר לה: **"יא בת זונה, מה שעשית לי אני שובר לך את הפנים, אני קורע אותך... את הגרון... אני הורג אותך... אני עושה אותך עקרה... את תצטערי אחושרמוטה... אני הורג אותך א את מתה אצלי"**.

בתאריך הנ"ל, בסמוך לשעה 16:39, במהלך שיחת טלפון בין הנאשם למתלוננת, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה: **"בת זונה, יא בת שרמוטה, יא אלף זונות... אם היית פה לידי אני נותן לך בוקס אני מעיף לך את כל הפנים אינעל אבוק"**.

בתאריך 26.4.2016 בסמוך לשעה 13:12, במהלך שיחת טלפון בין המתלוננת לנאשם, איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה, בכך שאמר לה: **"תשמעי את מקבלת ממני בוקסים מרכז הפרצוף יא שרמוטה יא זונה, איפה היית?"**.

בתאריך 27.4.2016, בסמוך לשעה 11:49, במהלך שיחת טלפון בין הנאשם למתלוננת, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה: **"תבואי לפה, תבואי אני אבוא לבית המלון, אני אשבור לך את אמא שלך... אני יראה לך מה זה... אני ישפשף את כולך על הרצפה, אני יראה לך מה זה"**.

בתאריך 10.5.2016, במהלך חקירתו של הנאשם במשרדי ימ"ר באר שבע, איים הנאשם בפני השוטרת עדי חמו בפגיעה שלא כדין בגופה של המתלוננת בכך שאמר לה שאם המתלוננת אכן אמרה את מה שאמרה הוא יגרום לה לעשות הפלה בכוח.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה במסגרת טיעוניה הכתובים לעונש הפנתה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, בכללם הגנה על שלמות גופו, ביטחונו ושלמות נפשו של המאויים, לצד פגיעה בשלמות התא המשפחתי. זו הפנתה לפסיקה הנוגעת לעבירות אלימות במשפחה וכן לגישה המחמירה בהם נוקטים בתי המשפט בעבירות בכגון דא.

ככל שהדבר נוגע לנסיבות ביצוע העבירה, הפנתה לכך שהנאשם לא רק מאיים אלא גם מפנה אלימות פיזית כלפי המתלוננת. עוד הפנתה לסיכון הפוטנציאלי במעשיו, בפרט כאשר במועדים הרלוונטיים, המתלוננת הייתה בהריון.

בשל כל אלה, סבורה המאשימה כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם נע בין 6 ל- 18 חודשים מאסר בפועל. בקביעת העונש בגדרי המתחם, הפנתה לעברו הפלילי המכביד ביותר של הנאשם, אשר סיגל לעצמו נורמות עברייניות, בדגש על ביצוע עבירות אלימות אך לא רק. אליבא דידא, יש לקחת בזהירות המתבקשת את דברי המתלוננת בזכותו של הנאשם וזאת נוכח תלותה בו וכן נוכח דברים שנקלטו בהאזנות הסתר, מהן ניתן ללמוד כי זו חוששת מפניו. אשר למאסר המותנה, עתרה המאשימה להפעילו במצטבר לכל עונש מאסר אחר, זאת בין היתר על רקע טיב העבירות שהביאו להפעלתו של המאסר המותנה בן ה- 6 חודשים, ולכך שהנאשם שב וחטא בשתי הזדמנויות שונות בעבירות שמפעילות את שני המאסרים המותנים.

ב"כ הנאשם בפתח טיעונו, ביקש להעיד להגנת הנאשם את המתלוננת, הגב' ל א. זו ביקשה מבית המשפט שלא למצות עם הנאשם את הדין. לדבריה, זקוקה לנאשם, היא עתידה ללדת בכל יום ורוצה לבנות עימו משפחה. לדבריה, אוהבת את הנאשם, אינה חוששת ממנו ובכוונתם להשכיר ביחד דירה. עוד הוסיפה כי לא תחשוש מלהתקשר למשטרה במידה ותזדקק לכך. ביחס לעבירות בהן הורשע, ציינה כי זה סגנון דיבורו של הנאשם, אשר נוקט בלשון שכזו כלפי כל סביבתו. גם לאחר שהושמעו האיומים, נסעה לאילת ונפגשה עימו ולא ראתה את עצמה מוגבלת מלפעול בכל דרך שהיא.

ב"כ הנאשם מנגד ציין כי בתיק זה הנאשם מלכתחילה לא ביקש לנהל את ההליך והודאתו, כפי שהתגבשה במסגרת ההסדר, עולה בקנה אחד עם חומר החקירה שמתועד בדיסקים שהתגלו אך במהלך ניהול פרשת התביעה. לגופם של דברים, עבירת התקיפה נמצאת במדרג הנמוך ביותר של עבירות מסוג זה, כאשר כל כוונתו הייתה למנוע את עזיבתה של המתלוננת ולא מעבר לכך. אשר לעבירות האיומים, גם אם זו מתקיימת באופן טכני, בפועל מבחינה מהותית יש ליתן הדעת לעובדה כי המתלוננת לא חשה כלל מאוימת מדבריו, לא הצרה את צעדיה בעקבות אותם איומים ולא זו בלבד, הרי שבחרה לבלות איתו חופשה בת שבוע ימים באילת. עוד הוסיף כי מדובר בנאשם שמגיל צעיר נחשף לאוכלוסייה עבריינית ובילה תקופות משמעותיות בכלא, דבר שהביאו לסגל סגנון דיבור כפי הנשמע באותן האזנות. הנאשם מוכר כמי שמתמש בשפה כזו ולא בכדי, בהיותו במאסר לא נפתחו נגדו תיקים בגין כך.

אשר למאסר המותנה שתלוי ועומד נגד הנאשם, סבור בא כוחו כי יש מקום להאריכו ולהסתפק בתקופת ימי מעצרו. עתירה זו מבוססת בין היתר על רקע טיב העבירה המפעילה את המאסר המותנה אשר נמצאת ברף חומרה נמוך ביותר, בהצטרף לעובדה כי תנאי נוסף שהושת על הנאשם מאותו גזר דין בן 6 חודשים, הופעל כבר על ידי בית משפט השלום בראשון לציון. עוד נטען כי מלכתחילה, קיומם של שני מאסרים מותנים נועד לבוא לטובת הנאשם ולא להרע עמו, כפי המצב הנוכחי. ככל שבית המשפט יסבור שיש מקום להורות על הפעלתו של המאסר המותנה, או אז בנסיבות אלו סבורה ההגנה כי יש להורות על חפיפה מלאה. לצד כל אלה ציין כי מדובר בנאשם שבכוונתו להשתחרר ולחיות יחד עם המתלוננת ולהקים משפחה.

הנאשם מצדו ציין כי ברצונו לראשונה בחייו לעלות על דרך המוטב ולהקים משפחה יחד עם המתלוננת. הדברים שנשמעו ונאמרו מקורם בלחץ שבו היה נתון לאחר שחרורו, לחץ מצד משפחתו ומשפחת אשתו שאלו יתחתנו. הוא מבקש את סליחתה של המתלוננת אשר לדבריו, כלל איננה חוששת ממנו. נכון הוא כי יש והוא מקלל אך יחד עם זאת, אין בכוונתו לעשות דבר וחצי דבר מהאמירות אותן הוא משמיע. כל רצונו היה שהמתלוננת לא תלך ממנו. זה הביע צער גם בפני שופטת המעצרים אשר דנה בעניינו במסגרת הליך המעצר וכלפיה התפרץ. עוד טען לא יחזור על מעשיו שוב.

דין והכרעה:

על-פי סעיף 40ג (א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

בעבירת התקיפה והאיומים פגע הנאשם בערכים המוגנים של הגנה על בטחונה, כבודה, שלמות גופה של המתלוננת וכן בערכים של שלווה נפשה וחירות פעולתה. ברע"פ 8188/09 **שלומי דבורה נ' מ"י** (פורסם בנבו) (25.10.09) נקבע ע"י כב' השופט לוי כי עבירת האיומים נמנית עם עבירות האלימות. ביחס לחומרתן של עבירות האלימות והאיומים בכלל, ולאילו המבוצעות כנגד בת זוג בפרט, נקבע זה מכבר כי מתפקידו של ביהמ"ש להיאבק בהן בדרך של הטלת עונשים מרתיעים.

ראה בהקשר זה רע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, 20.8.09):

" עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העבריין עצמו והן של עבריינים בכוח".

על היקף התופעה של אלימות נגד נשים בישראל ר' דברי בית-המשפט העליון בע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל (15.12.2015):

"..על פי הערכות שונות של רשויות הרווחה, כ-200 אלף נשים סובלות מאלימות וכ-600 אלף ילדים עדים לאלימות זו. ההיקף הוא עצום, ועם זאת - את סימני האלימות נושאת כל אחת מקורבנות האלימות על גופה, בבשרה, ובנפשה כשהיא לגמרי לבדה [...] ענישה הולמת ומרתיעה בעבירות מסוג זה, כבמקרה דנן, יש בה משום הכרה בהשפלה ובמצוקה הנוראה שחוה אישה הנתונה לדיכוי ואלימות מצד בן זוגה; כמו גם העלאת המודעות לתופעה של אלימות נגד נשים, שהיקפה כאמור ניכר ומדאיג".

בדומה לעבירות רבות בקודקס הפלילי, ניתן למצוא משרעת רחבה ביותר של עונשים הנגזרים על נאשמים בביצוע עבירות אלימות במשפחה החל מעונשים צופים פני עתיד וכלה בתקופת מאסר שתגיע לכדי שנה וחצי ויותר.

על דרך הכלל, בתי המשפט נותנים דעתם לעוצמת האלימות, תדירותה, האם נעשה שימוש בנשק חם או קר, תוצאות האלימות, פער הכוחות בין הנאשם לקורבן ומידת התלות הקיימת ביניהם, הרקע לביצוע המעשים ועוד. בהקשר לכך, ראה בין היתר רע"פ 8323/12 שוקרון נ' מדינת ישראל, רע"פ 6821/08 מסרי נ' מדינת ישראל, ת.פ. (מחוזי ב"ש) 37624-01-13, ת.פ. (רשל"צ) 26002-02-13 מדינת ישראל נ' פלוני.

גם בעבירת האיומים מדיניות הענישה משתרעת על פני מנעד רחב ונעה החל מענישה צופה פני עתיד עובר למספר חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה ועד לשנת מאסר ויותר. על דרך הכלל, בתי המשפט נותנים דעתם לתוכן האיומים, האם מדובר באיומים קונקרטיים או ספונטניים, האם נלוו לאיומים עבירות נוספות, מטרת האיומים, נסיבות השמעתם, מיהות המאיים ומיהות המאויים. בהקשר לכך ר' בין היתר רע"פ 1293/08 אלכסנדר קורניק נ' מדינת ישראל; ת"פ 27929-08-12 מדינת ישראל נ' צבי לויט; ת"פ 42579-11-12 מדינת ישראל נ' אבן צבור; וכן ת"פ 9816-01-13 מדינת ישראל נ' גרישו גברילוב.

ככל שהדבר נוגע לעבירת התקיפה, מידת הפגיעה של הנאשם נמצאת במדרג הנמוך של עבירות בכגון דא. כפי העולה מעובדות כתב האישום המתוקן, תקיפתה של המתלוננת באה לידי ביטוי בכך שאחז בחוזקה בזרועה בעת שרצתה לצאת מהבית. גם אם עצם האחיזה מקימה את היסוד העובדתי של עבירת התקיפה, הרי שברי כי אין מדובר באלימות מכוונת, לא כל שכן אלימות לשם אלימות. לא נעשה כל שימוש בחפצים אגב התקיפה, לא נגרמו למתלוננת חבלות כלשהן. לא

נטען כי המתלוננת בסופם של דברים, לא יכולה הייתה לצאת את הבית בשל אותה אחיזה.

למעשה, כפי שבית המשפט למד מעדותה של המתלוננת, דובר בסיטואציה שבה זו הביעה בפני הנאשם, במהלך ויכוח, את מורת רוחה על כך שנושא החתונה ביניהם אינו מקודם ואת רצונה לחזור לגור יחד עם הוריה. סיטואציה זו יש בה כדי לאבחן את עניינו של הנאשם לקולא מתקיפה הנעשית על רקע חשד לבגידה, אובססיביות, שתיית אלכוהול וכיוצא באלה.

שונים הם פני הדברים ביחס לעבירת האיומים שלגביה מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים משמעותית יותר ואין להקל בה ראש כלל ועיקר. בהקשר לכך, בית המשפט נותן ראשית דעתו לתוכן המילולי של אותם איומים, הכולל אמירות קשות בדבר הצפוי למתלוננת, בכללן כוונת הנאשם "לשבור", "לקרוע", "להרוג", "לתת בוקסים", "לשפשף על הרצפה", "להפוך לעקרה" וכן שאר אמירות בעלות נופך דומה. כל חטאה של המתלוננת היה בכך שהינה לערב את חברו הטוב של הנאשם, במצוקה בה היא נמצאת סביב החתונה, דבר שהביא את החבר להפנות כלפיו ביקורת.

לא זו בלבד, הרי שהנאשם דואג לכנות את המתלוננת, אגב השמעתם של אותם איומים, בכינוי גנאי, בכללם "שרמוטה", "זונה", "אינעל אבוק" ועוד. המדובר באיומים אשר מבחינה אובייקטיבית ומבחינתו של האדם הסביר, אין מחלוקת בדבר המורא שיש בהם להטיל על מי שאלו מכוונים כלפיו.

המדובר באיומים המושמעים בשלוש הזדמנויות שונות, בין התאריכים 25 עד ה - 27 אפריל 2016, לצד איום נוסף במהלך חקירתו של הנאשם ביום 10.5.2016.

ההגנה ביקשה ללמד כי זהו סגנון דיבורו של הנאשם, אשר גם אם יכול וצורם לאוזן, אין בינו לבין מימושם של אותם איומים, דבר וחצי דבר. טענה זו מתקחה נוכח עברו הפלילי המכביד ביותר של הנאשם. כפי שיפורט בהמשך, הנאשם הוכיח בעליל כי ברצותו, יכול וינהג באלימות ואף באלימות קשה, הכוללת שימוש בחפצים חדים או תקיפה בצוותא חדא. לשון אחר, אין דומים השפעתם של איומים המושמעים מאדם נורמטיבי שיכול ומעד בלשונו, לבין איומים המושמעים מעבריין הגורר אחריו קופת שרצים ורצף של הרשעות בעבירות אלימות קשות. אפילו לא התכוון מבחינתו לממש את אותם איומים, כיצד ידע שומעם כי בזו הפעם ובשונה מפעמים אחרות, מדובר באמירות מילוליות בלבד?

אכן המתלוננת ציינה כי אינה חוששת מן הנאשם ולראיה אף מסרה כי בחרה לבלות עמו בחופשה באילת. אמירות אלו יש לקחת בזהירות המתבקשת, לא רק נוכח תופעה שכחה שבה בשל תלות רגשית או כלכלית של המתלוננת בנאשם, זו בוחרת להמשיך ולהיות עמו, חרף התנהגותו של בן הזוג, אלא גם נוכח אמירות שנקלטו במסגרת האזנות הסתר. בהקשר לכך, בית המשפט נותן דעתו לתמליל השיחה שנערכה בין המתלוננת לבין חברתה במועדים הרלוונטיים, שם נשמעה המתלוננת מאשרת לחברתה כי במידה ותחזור לנאשם, תקבל מכות: **"מה זה מכות, רצח... הפעם זה יהיה אללא שלם! לא, אני לא חוזרת אליו..."**.

יתר על כן, כשבועיים לאחר השמעתם של האיומים בשיחות הטלפון, הנאשם נעצר. 5.2016 וגם במעמד חקירתו השמיע איומים בפגיעה בגופה של המתלוננת, בכך שאמר כי אם אכן אמרה את הדברים המיוחסים לו, יגרום לה לעשות הפלה

בכוח. גם אם הנאשם סמוך לאחר השמעת אמירה זו, ציין כי בכוונתו לכך שיגרום לה לעשות הפלה בכוח באמצעים חוקיים, אין בכך כדי לחתור תחת פליליות אמירה זו. לא בלי קשר, יש לתהות הכיצד יגרום למתלוננת לעשות הפלה בכוח באופן חוקי. יכול ואותו "ריכוך" משמעות הדברים על ידי הנאשם נעשה לאחר שהובהר לו כי אמירה שכזו כמוה כאיום לכל דבר ועניין. עוד ביחס לכך, הנאשם ממילא נשמע מאיים על המתלוננת באופן ישיר כי יהפוך אותה לעקרה.

מנגד ולקולא תילקח בחשבון העובדה כי מדובר באיומים טלפוניים שלא נעשה צעד על מנת לממשם ולא נלוו להם עבירות נוספות. מדובר באיומים שנאמרו בעידנא דריתחא. מדובר באיומים אשר בכפוף להסתייגות שפורטה לעיל, לא הביאו את המתלוננת לשנות דרכיה או לפעול בניגוד לרצונה.

מכל המקובץ לעיל, הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם, נע בין תקופת מאסר קצרה שיכול ותרוצה בדרך של עבודות שירות ועד 12 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם ולקולא, תילקח בחשבון הודאתו אשר יש בה משום הבעת חרטה ונטילת אחריות. בהקשר לכך מקובלים על בית המשפט דברי ההגנה, לפיהם מלכתחילה הנאשם לא היה מעוניין בהעדתה של המתלוננת והודה במרביתם של הדברים, למעט פרטי אישום ספציפיים שבסופם של דברים הושמטו במסגרת תיקון כתב האישום.

עוד תילקח בחשבון העובדה כי הנאשם והמתלוננת מעוניינים לשקם את התא המשפחתי, להתחתן ולגדל את בנם המשותף. בעניין אחרון זה, למאסרו ומעצרו של הנאשם השפעה גדולה מאשר על דרך הכלל, נוכח דברי המתלוננת בדבר רצונה שהנאשם יסייע לה בגידול התינוק (במעמד מסירת עדותה, המתלוננת טרם ילדה, יחד עם זאת הייתה בשלבי הריון מתקדמים).

מנגד ולחומרא נדמה כי יש לתת משקל רב לעברו הפלילי המכביד ביותר של הנאשם, הכולל 20 הרשעות במגוון רב של עבירות, בדגש על עבירות אלימות קשות, רכוש ואיומים, אך לא רק. המדובר בנאשם שמרבית שנותיו, עוד מגיל נוער, נמצא מאחורי סורג ובריה. לא יהיה זה מוגזם לומר כי התקופות המעטות בהן הציבור אינו סובל מידו הרעה של הנאשם, הינן בעת שזה מצוי מאחורי סורג ובריה. למעשה, מדובר בעבירות שמבוצעות פרק זמן קצר לאחר שחרורו של הנאשם מתקופת מאסר מצטברת ארוכה בת מספר שנים (מה שלדבריו גרם לו לתסכול ולהתפרצות גם כלפי השופטת שדנה בהליך המעצר בעניינו). המדובר בעבר פלילי אשר גם אם אין בו כדי לענות על האמור בסעיף 40ה' לחוק העונשין, שעניינו הגנה על שלום הציבור ומצדיק חריגה מעלה ממתחם העונש ההולם, ודאי שיש בו כדי להחמיר בעונשו של הנאשם בגדרי המתחם.

בתיק זה לא התבקש תסקיר אשר יפרוס מלוא הנתונים הצריכים לעניין, בדגש על מידת הזדקקותו של הנאשם להליך טיפולי או יכולתו להירתם להליך שכזה. בין כך ובין כך, אין לדבר על הליכי שיקום, בגינם יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם.

אופן הפעלתו של המאסר המותנה:

הרשעתו של הנאשם בעבירת התקיפה, יש בה כדי להביא להפעלתו של המאסר המותנה בן 12 חודשים שהושת עליו בת.פ. 14092-09-11. ב"כ המאשימה בהתאם לפסיקה הנוהגת ובהתאם להוראת סעיף 58 לחוק העונשין סבורה כי יש להפעיל מאסר מותנה זה כולו במצטבר לעונש המאסר שיושת עליו בגין התיק שבכותרת. ב"כ הנאשם עותר להארכתו של המאסר המותנה ולמצער, הפעלתו בחפיפה מלאה לכל עונש מאסר שייגזר עליו בגין התיק שבכותרת. במחלוקת שבין הצדדים, סבורני כי בנסיבותיו של תיק זה, אין מנוס להפעיל את המאסר המותנה בן 12 חודשים, יחד עם זאת, מן הראוי כי זאת ייעשה כאשר מרביתו של מאסר מותנה זה יהיה בחופף לעונש שיושת עליו בגין התיק שבכותרת.

לעצם שאלת הפעלתו של המאסר המותנה, הרי שנוכח עברו הפלילי המכביד של הנאשם ונוכח היעדרו של רכיב שיקומי אין נסיבות שיצדיקו את הארכתו. עתירת ההגנה לראות בעבירת האיומים וההתפרצות שהופנו כלפי כב' השופטת התורנית (במסגרת ת.פ. 28271-07-16) הינה מרחיקת לכת, משוללת עיגון עובדתי או משפטי ואין לקבלה. מדובר בהשמעת איומים בנסיבות אחרות, בזמנים שונים כלפי אנשים שונים שאין לראותם כחלק ממסכת או תכנית עבריינית אחת. הדברים אמורים אפילו בית המשפט ינקוט בפרשנות מרחיבה, על פי מבחן "הקשר ההדוק".

אשר לאופן הפעלתו של המאסר המותנה, בית המשפט נותן ראשית דעתו לעובדה כי הנאשם הודה ונטל אחריות על מעשיו. דרכו של מותב זה הינה לתת "גושפנקא" חיובית למהלך שכזה, בדמות חפיפת מחציתו של המאסר המותנה לכל עונש אחר. יתר על כן, סבורני כי יש להורות על חפיפה נוספת גם בשל טיב העבירה, המביאה להפעלתו של המאסר המותנה. בית המשפט התייחס לכך בכל הנוגע לנסיבות ביצוע העבירה ובתמצית מדובר בעבירת אלימות במדרג הנמוך ביותר, הכוללת אחיזת יד על מנת למנוע עזיבתה של המתלוננת. גם אם אין לו לנאשם להלין אלא על עצמו, סבורני כי התוצאה הסופית המביאה להפעלתו של מאסר בן 12 חודשים בגין תקיפה שכזו, נכון וראוי שתילקח בחשבון באופן החפיפה.

מעבר לכל אלה, יש לקחת בחשבון כי מאסר מותנה בן 6 חודשים, אף הוא מת.פ. 14092-09-11, הופעל על ידי בית המשפט במסגרת ת.פ. 28271-07-16. אמנם ברע"פ 4935/12 **מוחמד עמר נ' מדינת ישראל** בית המשפט שב וחזר על ההלכה לפיה אין כל קושי בהפעלתם של שני מאסרים מותנים מאותו גזר דין בגין שתי עבירות נפרדות. לצד האמור לעיל, גם בפסק דין זה לא הייתה מחלוקת כי עצם פיצולו של מאסר מותנה לעבירות מסוג פשע ומסוג עוון, נועד בעיקרון להקל עם הנאשם ולמנוע מצב שבו עבירה קלה יחסית, תביא להפעלתו של מאסר מותנה ארוך ולא להחמיר עימו.

אשר לרכיב קנס ופיצוי, נוכח רצונם של המתלוננת והנאשם לשקם את התא המשפחתי ולפנים משורת הדין, לא מצאתי בנסיבותיו של תיק זה מקום להשתתו של רכיב כספי.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 9 חודשים מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 4.5.2016 ועד ליום 7.7.2016 וכן מיום 6.1.2017 ועד

היום.

- ב. מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 12 חודשים מת.פ. 14092-09-11 כך ש - 3 חודשים ממנו יהיו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל והיתרה בחופף. סך הכל יהיה על הנאשם לרצות 12 חודשים מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו, כפי שפורטו לעיל.
- ג. 4 חודשים מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהכלא, שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון או עבירת איומים.
- ד. 8 חודשים מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהכלא, שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום י"ב טבת תשע"ז, 10/01/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט